

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 5 /2016

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Αποτελούμενο από την Δικαστή Ελένη Οικονόμου, Πρόεδρο Πρωτοδικών.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, την 15-10-2015, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ: 1. Της Μονοπρόσωπης Εταιρείας Περιορισμένης Ευθύνης με την επωνυμία ΚΝΑUF BULGARIA EOOD (ΚΝΑUF ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ ΜΕΠΕ), που εδρεύει στη Σόφια Βουλγαρίας, οδός Angelon Vrah 27 Street Ovcha Kurel ως εκπροσωπείται νόμιμα και

2. Της Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία «ΚΝΑUF ΓΥΨΟΠΟΙΙΑ Ανώνυμη Βιομηχανική Εμπορική Εταιρεία», που εδρεύει στην Καλλιθέα Αττικής οδός Ευριπίδου 10 ως εκπροσωπείται νόμιμα,

οι οποίοι παραστάθηκαν στο δικαστήριο από την πληρεξούσια δικηγόρο τους, Αικατερίνη Τσουρούλα-Σωτηροπούλου (ΔΣΑ).

ΤΩΝ ΚΑΘ'ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ: 1. Της Ιδιωτικής Κεφαλαιουχικής Εταιρείας με την επωνυμία «LIBER TRADE Private Company» και τον διακριτικό τίτλο «DOMIKA CASH & CARRY PC», που εδρεύει στην Κόρινθο στην οδό Παπανικολή 10 Β ως εκπροσωπείται νόμιμα.

2. Της MARYNA YAROSLAVSKA (Μαρίνα Ιαροσλαβσκα) του ANATOLI, κατοίκου Θρακομακεδόνων Αττικής, οδός Θράκης 37 Β.

3. Του Σπυρίδωνος Χριστάρα του Αθανασίου, κατοίκου Κορίνθου, οδός Πειρήνης 22,

οι οποίοι παραστάθηκαν στο δικαστήριο από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους, Ευριπίδη Αργυρόπουλο (ΔΣΘ).

Οι αιτούντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 13-7-2015 αίτησή τους, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου με αριθμό 381/Ασφ 381/2015 και προσδιορίστηκε για την δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τις διατάξεις των άρθρων 1, 2, 4 παρ. 1, 6, 8 παρ. 1, 14, 15, 18, 26 και 27 του Ν 2239/1994 « περί σημάτων » θεωρείται σήμα κάθε σημείο επιδεκτικό γραφικής παραστάσεως ικανό να διακρίνει τα προϊόντα ή της υπηρεσίες από εκείνα άλλων επιχειρήσεων, μπορούν δε να αποτελέσουν σήματα, εκτός των άλλων, οι λέξεις, οι απεικονίσεις ή ο συνδυασμός αυτών. Η καταχώρηση του σήματος γίνεται σε ειδικό βιβλίο, μετά την παραδοχή, με απόφαση της Διοικητικής Επιτροπής Σημάτων, της σχετικής δηλώσεως που κατέθεσε ο ενδιαφερόμενος στο αρμόδιο τμήμα του Υπουργείου Εμπορίου. Από της καταχώρησης, ο καταθέτης αποκτά το δικαίωμα για αποκλειστική χρήση της σήματος στα εμπορεύματα ή προϊόντα ή στις υπηρεσίες, τα οποία προορίζεται να διακρίνει. Κατά δε τις διατάξεις του άρθρου 16 παρ. 2, 3 και 4 του ιδίου ως άνω νόμου, με έγγραφη συμφωνία που καταχωρείται, μετά από απόφαση της Διοικητικής Επιτροπής Σημάτων, στα βιβλία σημάτων, επιτρέπεται η αποκλειστική ή μη χρήση του σήματος για μέρος ή το σύνολο των καλυπτόμενων προϊόντων ή υπηρεσιών και για το σύνολο ή τμήμα του ελληνικού εδάφους, με τον όρο ότι η χρήση του σήματος δεν δημιουργεί κινδύνους παραπλανήσεως του κοινού ούτε αντίκειται στο δημόσιο συμφέρον (παρ. 2). Μπορεί να συμφωνηθεί ότι ο αδειούχος χρήσεως σήματος δικαιούται σε παραχώρηση περαιτέρω αδειών χρήσεως αυτού, με τη διαδικασία και τους όρους της παρ. 2 του άρθρου αυτού (παρ. 3). Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 1 του Ν 146/1914 « περί αθέμιτου ανταγωνισμού », απαγορεύεται κατά τις εμπορικές, βιομηχανικές ή γεωργικές συναλλαγές

κάθε προς το σκοπό ανταγωνισμού γινόμενη πράξη, αντικείμενη στα χρηστά ήθη. Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, με την οποία περιορίζεται νόμιμα η συνταγματικά κατοχυρωμένη οικονομική ελευθερία, ειδική έκφανση της οποίας συνιστά η ελευθερία του ανταγωνισμού, ουσιώδες στοιχείο, για τη θεμελίωση της αξιώσεως του θιγόμενου, είναι το να εκτελείται η πράξη με σκοπό ανταγωνισμού προς το εμπόριο ή τη βιομηχανία που ασκεί άλλος και να αντίκειται στα χρηστά ήθη, ως κριτήριο των οποίων χρησιμεύουν οι ιδέες του εκάστοτε κατά γενική αντίληψη χρηστών και εμφρόνως σκεπτόμενου μέσου κοινωνικού ανθρώπου. Γίνεται δεκτό ότι η συνδρομή του στοιχείου της αντιθέσεως στα χρηστά ήθη επαφίεται, λόγω μη καθορισμού της εννοίας των χρηστών ηθών, στην κρίση του δικαστή, ο οποίος οφείλει να αποφασίσει μετά από επιμελή εκτίμηση όλων των περιστάσεων κάθε συγκεκριμένης περιπτώσεως, αποβλέποντας κυρίως στο εάν η ενέργεια προσκρούει στο αίσθημα του ορθώς και δικαίως σκεπτόμενου ανθρώπου και της βάσει αυτού διαμορφωμένης κοινής συνειδήσεως, λαμβανομένης συγχρόνως υπόψη της κοινωνικής αντιλήψεως που κρατεί κάθε φορά στις συναλλαγές και του κύκλου των προσώπων στον οποίο εκδηλώνεται. Υπό την άποψη αυτή, στην έννοια του αθέμιτου ανταγωνισμού περιλαμβάνεται και η χρησιμοποίηση μέσων τέτοιων, κατά το είδος αυτών και το σκοπούμενο αποτέλεσμα, ώστε να απειλείται ο πληττόμενος από αυτά στην επαγγελματική του κατάσταση, με την υπόσκαψη τελείως ή σχεδόν τελείως της οικονομικής του υποστάσεως. Επιπλέον, κατά τη διάταξη του άρθρου 13 του ίδιου νόμου (146/1914), όποιος κατά τις συναλλαγές κάνει χρήση του ιδιαίτερου διακριτικού γνωρίσματος καταστήματος ή βιομηχανικής επιχειρήσεως, με τρόπο, που μπορεί να προκαλέσει σύγχυση, με το ιδιαίτερο διακριτικό γνώρισμα, που άλλος νόμιμα μεταχειρίζεται, μπορεί να υποχρεωθεί σε παράλειψη της χρήσεως και σε αποζημίωση. Με την εν λόγω διάταξη του άρθρου 13 παρ. 1 του ως άνω νόμου προστατεύεται και το ιδιαίτερο διακριτικό γνώρισμα καταστήματος ή βιομηχανικής επιχειρήσεως, που είναι μια λεκτική (λέξη πραγματική ή φανταστική ή ονομασία που αναφέρεται, είτε στην επωνυμία είτε σε ορισμένο κύκλο πελατών, είτε σε ορισμένη τοπική προέλευση κ.λπ.) ή παραστατική ένδειξη, με την οποία εξατομικεύεται και διακρίνεται ονοματικά η όλη επιχείρηση ή κλάδος αυτής ή μόνο το κατάστημα, αποσκοπεί δε στην αποφυγή της σύγχυσης της επιχείρησης που παράγει ή γενικά εμπορεύεται το

προϊόν που προέρχεται από αυτή (βλ. Ν. Ρόκα, Αθέμιτος ανταγωνισμός, έκδοση 1996, σελ. 242 επ., Μάνεση - Μανιτάκη ΝοΒ 1981,1193). Τα διακριτικά γνωρίσματα, που αποτελούν μέσα εξειδίκευσης της επιχείρησης, προστατεύονται από τις διατάξεις του Ν 146/1914, με σκοπό την παρεμπόδιση της εκμετάλλευσης της ξένης καλής φήμης και συγχρόνως την προφύλαξη του καταναλωτικού κοινού από τον κίνδυνο σύγχυσης. Κίνδυνος σύγχυσης υπάρχει όταν, λόγω ομοιότητας δύο διακριτικών γνωρισμάτων, είναι πιθανό να δημιουργηθεί παραπλάνηση στους συναλλακτικούς κύκλους και συγκεκριμένα, σε ένα όχι εντελώς ασήμαντο μέρος των πελατών, όσο αφορά, είτε την προέλευση των εμπορευμάτων ή υπηρεσιών από ορισμένη επιχείρηση, είτε την ταυτότητα της επιχείρησης, είτε την ύπαρξη σχέσεως συνεργασίας μεταξύ των δύο επιχειρήσεων, ενώ τέτοια σύγχυση πρέπει να αποφεύγεται, διότι ο σαφής σκοπός του νομοθέτη είναι να αποτρέπονται πλανημένες εντυπώσεις, ως προς τη δραστηριότητα μίας επιχείρησης και εκμετάλλευση της καλής της φήμης από άλλη. Η ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως αποτελεί κοινή προϋπόθεση για την προστασία όλων των διακριτικών γνωρισμάτων (ΑΠ 310/1990 ΕΛΔ 32,72, ΑΠ 711/1988 ΕΕργΔ ΜΑ`, 313, Ν. Ρόκας, Αθέμιτος ανταγωνισμός, παρ. 153). Σε αντίθεση με τη γενική απαγορευτική ρήτρα του άρθρου 1 του Ν 146/ 1914, που απαιτεί ανταγωνιστικό σκοπό, στην περίπτωση του άρθρου 13 παρ. 1 του νόμου αυτού, αρκεί η χρήση να γίνεται κατά τρόπο που μπορεί να προκαλέσει σύγχυση, έστω και αν αυτή δεν γίνεται με ανταγωνιστικό σκοπό. Η ύπαρξη δε κινδύνου σύγχυσης δεν προϋποθέτει σχέση ανταγωνισμού μεταξύ των εμπλεκόμενων επιχειρήσεων ή ομοιότητα των προϊόντων τους, αρκεί να υπάρχει κάποια εγγύτητα ή συγγένεια των οικονομικών κλάδων, στους οποίους ανήκουν οι αντιμαχόμενες επιχειρήσεις.

Με την υπό κρίση αίτηση, οι αιτούσες εκθέτουν ότι είναι αδειούχοι χρήσης του περιγραφόμενου σε αυτή (την αίτηση) σήματος, το οποίο έχει νόμιμα καταχωρηθεί στο Υπουργείο Εμπορίου από έτερη δικαιούχο εταιρία, μετέχουσα στον ίδιο με αυτές (τις αιτούσες) όμιλο εταιριών και ότι οι καθών προσβάλλουν, κατά τις εμπορικές τους συναλλαγές και τη διαφημιστική λειτουργία της επιχειρήσεώς τους, που διατηρούν στην Κόρινθο, τα δικαιώματα των αιτουσών επί του ως άνω σήματος, άνευ δικαιώματος και με

✶

✶

προϊόν που προέρχεται από αυτή (βλ. Ν. Ρόκα, Αθέμιτος ανταγωνισμός, έκδοση 1996, σελ. 242 επ., Μάνεση - Μανιτάκη ΝοΒ 1981,1193). Τα διακριτικά γνωρίσματα, που αποτελούν μέσα εξειδίκευσης της επιχείρησης, προστατεύονται από τις διατάξεις του Ν 146/1914, με σκοπό την παρεμπόδιση της εκμετάλλευσης της ξένης καλής φήμης και συγχρόνως την προφύλαξη του καταναλωτικού κοινού από τον κίνδυνο σύγχυσης. Κίνδυνος σύγχυσης υπάρχει όταν, λόγω ομοιότητας δύο διακριτικών γνωρισμάτων, είναι πιθανό να δημιουργηθεί παραπλάνηση στους συναλλακτικούς κύκλους και συγκεκριμένα, σε ένα όχι εντελώς ασήμαντο μέρος των πελατών, όσο αφορά, είτε την προέλευση των εμπορευμάτων ή υπηρεσιών από ορισμένη επιχείρηση, είτε την ταυτότητα της επιχείρησης, είτε την ύπαρξη σχέσεως συνεργασίας μεταξύ των δύο επιχειρήσεων, ενώ τέτοια σύγχυση πρέπει να αποφεύγεται, διότι ο σαφής σκοπός του νομοθέτη είναι να αποτρέπονται πλανημένες εντυπώσεις, ως προς τη δραστηριότητα μίας επιχείρησης και εκμετάλλευση της καλής της φήμης από άλλη. Η ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως αποτελεί κοινή προϋπόθεση για την προστασία όλων των διακριτικών γνωρισμάτων (ΑΠ 310/1990 ΕΛΔ 32,72, ΑΠ 711/1988 ΕΕργΔ ΜΑ`, 313, Ν. Ρόκας, Αθέμιτος ανταγωνισμός, παρ. 153). Σε αντίθεση με τη γενική απαγορευτική ρήτρα του άρθρου 1 του Ν 146/ 1914, που απαιτεί ανταγωνιστικό σκοπό, στην περίπτωση του άρθρου 13 παρ. 1 του νόμου αυτού, αρκεί η χρήση να γίνεται κατά τρόπο που μπορεί να προκαλέσει σύγχυση, έστω και αν αυτή δεν γίνεται με ανταγωνιστικό σκοπό. Η ύπαρξη δε κινδύνου σύγχυσης δεν προϋποθέτει σχέση ανταγωνισμού μεταξύ των εμπλεκόμενων επιχειρήσεων ή ομοιότητα των προϊόντων τους, αρκεί να υπάρχει κάποια εγγύτητα ή συγγένεια των οικονομικών κλάδων, στους οποίους ανήκουν οι αντιμαχόμενες επιχειρήσεις.

Με την υπό κρίση αίτηση, οι αιτούσες εκθέτουν ότι είναι αδειούχοι χρήσης του περιγραφόμενου σε αυτή (την αίτηση) σήματος, το οποίο έχει νόμιμα καταχωρηθεί στο Υπουργείο Εμπορίου από έτερη δικαιούχο εταιρία, μετέχουσα στον ίδιο με αυτές (τις αιτούσες) όμιλο εταιριών και ότι οι καθών προσβάλλουν, κατά τις εμπορικές τους συναλλαγές και τη διαφημιστική λειτουργία της επιχειρήσεώς τους, που διατηρούν στην Κόρινθο, τα δικαιώματα των αιτουσών επί του ως άνω σήματος, άνευ δικαιώματος και με

οποίο αλυσιπελώς ζητείται, εν προκειμένω, αφού, κατά το άρθρο 695 του ΚΠολΔ, η απόφαση των ασφαλιστικών μέτρων ισχύει, ούτως ή άλλως, προσωρινά και ανακαλείται υποχρεωτικά, ολικά ή μερικά, ανάλογα με την έκβαση της κύριας δίκης, υπό τις διακρίσεις του άρθρου 698 του ΚΠολΔ. Επομένως, καθό μέρος η κρινομένη αίτηση είναι ορισμένη και νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί, ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της.

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων των διαδίκων στο ακροατήριο του δικαστηρίου αυτού και τα έγγραφα που προσκομίζουν οι διάδικοι πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα: Η πρώτη αιτούσα, εδρεύουσα στη Σόφια Βουλγαρίας, εταιρία περιορισμένης ευθύνης, έχει ως μοναδικό της εταίρο την αυστριακή εταιρία με την επωνυμία « KNAUF GmbH », η δε δεύτερη εξ αυτών, εδρεύουσα στην Καλλιθέα Αττικής, ανήκει στον γερμανικό όμιλο εταιριών « KNAUF », αμφότερες δε, σύμφωνα και με τον εταιρικό σκοπό τους, ασχολούνται με την παραγωγή και εμπορία γυψοσανίδων, με το διακριτικό γνώρισμα (« KNAUF ») και διατηρούν για το λόγο αυτό εργοστάσια, στη Βουλγαρία και στην Αμφιλοχία, αντίστοιχα. Περαιτέρω, η πρώτη των καθών, εδρεύουσα στην Κόρινθο Ιδιωτική Κεφαλαιουχική Εταιρεία, με εταίρους αυτής τη δεύτερη και τρίτη αυτών, έχουσα ως αντικείμενο εργασιών, μεταξύ άλλων, την εμπορία οικοδομικών υλικών, το ηλεκτρονικό εμπόριο και την ανάπτυξη ιστοσελίδων για την ευόδωση του σκοπού της, στον διαδικτυακό ιστότοπο « www.domika.gr » ενημερώνει το καταναλωτικό κοινό της ότι πωλεί προϊόντα και εμπορεύματα που έχουν, πράγματι, κατασκευάσει και έχουν διαθέσει στην αγορά επιχειρήσεις ανήκουσες στον ίδιο με τις αιτούσες όμιλο εταιριών και χρησιμοποιεί, για το λόγο αυτό, το άνω λογότυπο (« KNAUF »), δηλώνοντας, έτσι, την αυθεντικότητα των προϊόντων που εμπορεύεται. Συνεπώς, η πρώτη καθής διαθέτει νομίμως στην αγορά τα εν λόγω προϊόντα, δίχως να προσβάλλει το δικαίωμα των αιτουσών, ως παραγωγών και εμπόρων, δεδομένου ότι, όπως πιθανολογείται, στις τελευταίες δεν παραχωρήθηκε οιοδήποτε μονοπώλιο διάθεσης, ούτε, εξάλλου, αυτές διαθέτουν οργανωμένο δίκτυο διανομής των προϊόντων τους που φέρουν το λογότυπο τούτο στην Ελληνική αγορά. Εξάλλου, η κατά τα άνω χρήση, εκ μέρους της πρώτης των καθών, του προπεριγραφόμενου διακριτικού γνωρίσματος των προϊόντων της « KNAUF »

δεν δύναται να προκαλέσει την εντύπωση στο μέσο καταναλωτή ότι αυτή σχετίζεται με τις επιχειρήσεις των αιτουσών, αφού αυτές δεν είναι οι μόνες επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στη διάθεση των εν λόγω προϊόντων, μόνη δε η δημοσιοποίηση, μέσω του διαδικτύου, των πιστοποιητικών επί των παραγομένων από αυτές ως άνω οικοδομικών υλικών, τα οποία, άλλωστε, ως πιθανολογείται, η πρώτη καθής έχει προμηθευτεί από έτερες, συνεργαζόμενες με τις αιτούσες, επιχειρήσεις, δεν δύναται να καταστήσει εφικτή την οιαδήποτε παραπομπή της σκέψης του μέσου καταναλωτή στις επιχειρήσεις αποκλειστικά των αιτουσών. Πιθανολογείται, συνεπώς, ότι η πρώτη καθής χρησιμοποιεί το ανωτέρω διακριτικό γνώρισμα, έχοντας ως αποκλειστικό σκοπό να προωθήσει και διαφημίσει τα εν λόγω προϊόντα, που, όπως αναφέρθηκε, νομίμως εμπορεύεται και ουδόλως επιδιώκει με τη χρήση αυτή την αθέμιτη προσέλκυση πελατείας, εις βάρος των αιτουσών. Επιπροσθέτως, ενδεχόμενη υπερτίμηση των άνω πωλούμενων προϊόντων, εκ μέρους των καθών, δεν αποτελεί πράξη ανταγωνιστική και αθέμιτη, αφού δεν αποβλέπει στην εκτόπιση ανταγωνιστή από την αγορά.

Συνεπώς, ενόψει του ότι δεν πιθανολογήθηκε ούτε κίνδυνος συγχύσεως από τη χρήση εκ μέρους των καθών του άνω διακριτικού γνωρίσματος (13 Ν 146/1914), αλλά ούτε και σκοπός αυτών για αθέμιτη προσέλκυση της πελατείας των αιτουσών ή για άλλη αθέμιτη συμπεριφορά σε βάρος των τελευταίων (άρθρο 1 του Ν 146/1914), πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση, ως αβάσιμη κατ' ουσία. Τέλος, η δικαστική δαπάνη των καθών βαρύνει τις αιτούσες (αρ. 176 και 191 παρ. 2 του ΚΠολΔ), σύμφωνα με το διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

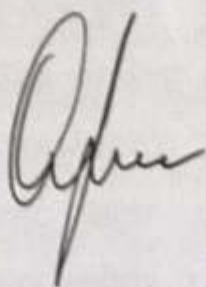
Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Απορρίπτει την αίτηση.

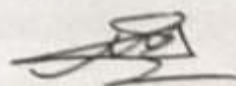
Επιβάλλει, εις βάρος των αιτουσών, την καταβολή της δικαστικής δαπάνης των καθών, την οποία ορίζει σε διακόσια πενήντα (250) ευρώ, συνολικά.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Κόρινθο, σε έκτακτη και δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, την 7-1-16, με απόντες τους διαδίκους και τους πληρεξούσιους δικηγόρους τους.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

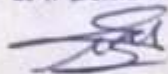

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
το οποίο θεωρήθηκε για τη νόμιμη
σήμανση και έκδοσή του κατά
τη σειρά της παραγγελίας
αριθμός 13.1.1/2016

Ο Γραμματέας

Μαργαρίτα Λιάκουρα